

slagets Indhold angaar, da gaar det ud paa at gjøre to Forandringer i Straffeloven, nemlig dels paa at indføre Livsstraffens Fuldbyrdselse ved Faldøge, og dels paa at indskrænke eller, om man vil, udelukke Offentligheden ved Fuldbyrdselsen. Begge Dele vare jo, som bekendt, under Forhandling, da Straffeloven blev behandlet her i Thinget. Regeringens Forslag lød da oprindeligt paa, at Livsstraffen skulde fuldbyrdes offentlig ved Faldøge, og dette blev ogsaa længe, under Behandlingen i Landstinget, samt da Sagen første Gang var til Behandling her i Thinget, staaende uforandret, men paa et af de sidste Trin af Sagens Behandling blev det forandret derhen, at man beholdt de paa dette Punkt gjældende Retsregler. Det andet Punkt, nemlig om Offentlighedens Udelukkelse, var ogsaa paa Bane, idet der blev stillet et Forslag af Medlemmer her i dette Thing, som sigtede hertil. Men heller ikke det vandt Bifald, og ogsaa i den Henseende endte det med, at man blev staaende ved det Traditionelle, ved det fra Fortiden Overleverede. Hvad disse to Momenter angaar, vil jeg først gjøre et Par Bemærkninger om det sidste, nemlig om Offentlighedens Udelukkelse. Det er Noget, som siden Straffelovens Emanation er blevet mere og mere almindeligt her at holde herpaa, og det kan vistnok siges, at ogsaa den almindelige Bevægelse er gaaet mere og mere henimod denne Retning at udelukke Offentligheden. Der er saaledes, siden vor Straffelov i 1866 traadte i Kraft, i England foregaaet den Forandring, at man har udelukket Offentligheden ved Henrettelser, og ligeledes lyder den nye tydske Lovgivning herpaa. Tidligere var der forskjellige Regler herom i Tydskland, men nu er det den almindelige Regel i det tydske Rige, at Henrettelser ikke foregaa offentlig. Dette staaer ikke i den tydske Straffelovbog, men det staaer i den tydske Straffeprocéslovbog; der har man anset denne Bestemmelse for at have sin rette Plads. Selve Straffelovbogens Paragrafer ere meget korte og indeholde ikke noget Nærmere om, hvorledes Straffen skal fuldbyrdes, hverken i den ene eller i den anden Henseende; men i Straffeprocéslovgivningen, som ogsaa gjælder for hele det tydske Rige, er det foreskrevet, at Offentligheden skal udelukkes, og det Samme er man ogsaa kommen til i Sverige i det samme Aar, som det skete i Tydskland, nemlig ved Lov af 10de August 1877, hvorimod man i Norge er bleven staaende ved det Gamle, ligesom i Danmark. Disse Bestemmelser, som jeg her sigter til, og som ere fremkomne i de senere Aar i de andre Lande, gaa i Grunden i Hovedtanken ud paa det Samme

allefammen, nemlig, at dels skal der være nogle befalede Vidner tilstede, som naturligvis ere Embeds- og Bestillingsmand, og dels at der som et Slags Repræsentanter for Offentligheden, der udelukkes, skal tilstedes et vist Antal Personer Adgang, hvilke Personer udpeges af Stedets Kommunalbestyrelse. Saa er der endelig forskjellige Regler i de forskjellige Lande angaaende det Spørgsmaal, om der kan tilstedes andre Personer efter Andragende Tilladelse til at være tilstede. — Lovforslaget her gaar nu den samme Vej som de andre Love, jeg her har sigtet til. Jeg har tænkt mig, at der skulde være visse Personer tilstede som befalede Vidner. Hvisse disse skulde være, har jeg imidlertid ment ikke uden en ufornoden Vidtløftighed kunde angives i selve Loven, og paa det Punkt har det forekommet mig, at man kunde overlade Administrationen at tage Bestemmelse. Det lader sig ikke godt uden stor og temmelig uforholdsmæssig Vidtløftighed bestemme i selve Loven, fordi Forholdene ere forskjellige paa de forskjellige Steder i Landet. Det, der i denne Henseende passende kunde gøres, gjælder her i selve Kjøbenhavn, vil ikke passe udenfor Kjøbenhavn, og selv udenfor Kjøbenhavn vil det heller ikke godt kunne lade sig gjøre at have samme Regel alle Steder, da det er saa forskjelligt, hvilke Embeds- og Bestillingsmand, hvem Saadant kunde paalægges, man har til sin Disposition. De fremmede Loves Bestemmelse i saa Henseende lader sig ikke benytte i Danmark paa Grund af Indretningernes Forskjellighed. Hvad den tydske Lov angaar, forudsætter den, at der er kollegialt sammensatte Underdomstole, Domstole med flere Dommere, idet det forudsættes, at to Dommere skulle være tilstede, og noget Egnende have vi jo ikke her i Landet. Fremdeles forudsættes der en Statsadvokatur, det saakaldte „Staatsanwaltschaft“, og heller ikke dette findes jo her i Landet, saa at Reglerne altsaa ikke egne sig til at overføres til os. De i den tydske Lov angivne Regler egne sig heller ikke til at overføres; thi de forudsætte en Indretning, som vi ikke have paa samme Maade som i Sverige, nemlig de store Centrallehnshængsler. I Sverige haves et saadant Centrallehnshængsel for større Distrikter, der vel omtrent svarer til vore Amt, men som i Reglen ikke blot i territorial Henseende, men ogsaa i Henseende til Indbyggerantallet er meget større end vore Amt. Det er store Etablissementer, som vi ikke have noget Tilsvarende til. Naar det derfor i Sverige foreskrives, at Hængselsdirektøren og Hængselspræsten skulle være tilstede, egner dette sig ikke til at overføres til os, da vi i de fleste Tilfælde ikke have nogen særlig Hængselsdirektør og heller ikke nogen Hængselspræst.